

Поштовани чланови Комисије за жалбе Савета за штампу

Подносим вам жалбу против Марије Кордић, одговорне уреднице листа „Курир“, као и против новинарске екипе Истраживачки биро, због серије текстова против вакцинације, а конкретно због наслова, поднаслова и болдираних порука на странама 1-3 Курира од 14. марта 2016. (<http://www.kurir.rs/americkavlada-vaccine-za-bebe-su-opasne-clanak-2172009>).

„Истраживачки биро“ се нападно препоручује као једини који „ово ... сме да објави“. Храброст је несумњиво потребна истраживачком новинару, али не на рачун истинољубивости. Невероватно је колико су нетачности „истраживачи“ груписали само на једној насловној страници свог листа. Пођимо редом.

Прво, ничега ексклузивног ни шокантног нема у објављеној вести („Ексклузивно. Шокантни документи“). Читаоцу се сугерише да се савесним истраживачким радом дошло до помно скриваних докумената (у електронској верзији чланка пише: „У вешто скриваним подацима, до којих је Истраживачки биро Курира ексклузивно дошао...“), а реч је о подацима које Министарство здравља САД поносно држи на свом сајту, управо као показатеље високе безбедности вакцина. Поента је да је ризик од озбиљних нежељених дејстава вакцинације током дугог периода био мањи од један на милион датих доза, а да се користи мере стотинама хиљада спасених живота.

Друго, одудара од здравог разума порука: „Америчка влада: Вакцине за бебе су опасне!“ Да верују у то, зар би власти САД тако упорно наметале вакцинацију? Та земља има најобухватнији вакцинални програм управо зато што власти сматрају да тиме на најбољи начин штите свој подмладак.

Треће, нетачна је и тврдња да вакцине „изазивају аутизам“. Како у САД, тако и у остатку развијеног света, научницима се чак замера што са толико упорности изнова доказују оно што је већ показано на вишемилионским серијама испитаника, наиме да између вакцинације и аутизма не постоји узрочно-последична повезаност.

Четврто, ружна и опасна је дезинформација „Због вакцинације умрле 1184 особе“. Податак се односи на број породица које су током много година пријављивале да им је дете преминуло сатима, данима или недељама после вакцинације. Пријава не значи да је тако и било.

Задржимо се и на само два поднаслова са „дуплерице“ (стр. 2-3). Шта није тачно у тврдњи: „Према званичној евиденцији Вашингтона, у САД је за 27 година због вакцинације умрло или оболело више од 16.000 људи“? Током назначеног периода, толико породица је поднело одштетни захтев, али је у скоро три четвртине случајева он одбачен као неоснован, упркос врло толерантном односу америчких власти према том питању. Наиме, тамо важи став да се захтев прихвати кадгод не може да се искључи могућа повезаност. Ради се о 4526, а не „више од 16.000

људи“, а уз малобројне изузетке, ни за кога није доказано да је доживео последице због вакцинације, већ само после ње (разлика је суштинска).

У тој великој и многољудној земљи накнада је годишње исплаћивана за мање од 170 породица. Када би се у Србији установио компензациони фонд, за шта се иначе залажу стручњаци окупљени у Лиги за имунизацију, број исплаћених накнада, имајући у виду пропорције датих доза вакцина, био би 2-3 током године.

Посебно су етички спорни мотиви скривени иза подналова: „ У Србији је од пре три недеље вакцинација постала обавезна, док је у осталим земљама света то и даље ствар личног избора“. „Истраживачи“ су морали да знају да та обавеза постоји већ скоро 180 година, још од прве владе Књаза Милоша? Није смела да им промакне ни на истој страни приказана мапа са јасно назначеном половином европских земаља у којима је вакцинација такође обавезна. Дужни су били да истраже како исто важи и за многе друге земље у свету, док се у осталима ова драгоцену мера намеће на различите, привидно суптилније начине.

Остаје, на крају, кључно питање: Зар нам је истраживачко новинарство (са наводницама или без њих) заиста пало на тако ниске гране?

У очекивању одговора,

Поздравља вас,

Проф. др Зоран Радовановић

predsednik Lige za imunizaciju i predsednik Etičkog komiteta Srpskog lekarskog društva